

Tartalom

- Szalagavató 2004
 - A főszerkesztő jegyzete
 - Egy arc a Révaiból
 - Különleges sportok
 - Újabb sikerek elé néz a Venus
 - Mi az a Star Trek?
 - Mozaikok (Búcsúzik a 12.A)
 - Már megint... ballag egy 12.B
 - Az üveghegyen innen
 - XXXXVII. Szonett
 - Nézőpont kérdése
-

Szalagavató 2004

Péntek 13. Valljuk be, nem épp a legszerencsésebb napként tartják számon a köztudatban. Minket azonban ez egy cseppet sem érdekelt. Az egész évfolyam lázasan készülődött, hogy minden rendben történjen és holmi babonák még véletlenül se ronthassanak el semmit.

Aztán elérkezett a nagy nap, melynek reggele őszintén szólva nem sokban tért el a megszokott hétköznapoktól. Ugyanaz a nehézkes ébredés, álmos reggeli, zsúfolt busz... De amint beléptem a termünkbe, az összes gond feledésbe merült. Mintha egy hangyabolyba csöppentem volna. Mindenki szorgosan tett-vett, az egyik csoport díszletet készített, a másik jelmezeket, volt, aki a szerepét vagy a táncot gyakorolta, és akadt olyan is, aki a műsor végleges formájának kialakításán fáradozott. A tanárinál minden szünetben küldöttségek sora próbálta meggyőzni az épp soron következő tanárt, hogy azt az angol-, német-, vagy matekórát igazán fel lehetne áldozni a tökéletes szalagavató érdekében. (Ezek az akciók többnyire sikerrel jártak, utólagos köszönet érte a tanári karnak!) A délelőtti pillanatok alatt elrepült. Szíve szerint már mindenki ment volna haza készülődni, de rengeteg hiányzott még, és a paródia sem volt tökéletes, így hát szaladgáltunk ide-oda, csináltunk egy főpróbát, majd egy fő-főpróbát, na és persze még egyet, csak úgy a biztonság kedvéért. Ezek után nem csoda, hogy többségünknek alig másfél órája maradt arra, hogy hazaérve a lehető legszebbet hozza ki magából, majd táskákkal, süteményekkel, ruhákkal és kellékekkel felszerelve visszarohanjon a suliba. Átlépve a kaput majdnem hanyatt estem a látványtól (na meg a keringős ruháktól, ami sikeresen beleakadt a cipőm sarkába). Mindenütt szebbnél-szebb lányok, gyönyörűbbnél-gyönyörűbb hajköltemények... És akkor a lenyűgözően elegáns pasikról még szót sem ejtettem...

Körülbelül fél hatkor kezdődött el az egész évfolyamnak szóló, közös műsor, melyet a Sani Singers ifjú üdvöskéi nyitottak meg. Ezt követően az Igazgató Úr beszédéből tudhattuk meg, hogy mennyire örül a csinos hölgyeknek, és hogy milyen nagy büszkeséggel és egyben felelősséggel jár a "nagy múltú" szalagjának viselése. Ezután a már hagyományos palotás tánc következett, majd egy vers, mely után zenei produkciót hallhattunk, a sort pedig a szintén hagyományá vált keringő zárta.

Ezt követően minden osztály elvonult saját termébe, hogy ott az osztályfőnökük végre valóban felavassa azokat a bizonyos szalagokat, pár megható gondolat keretében Majd következtek a talán legjobban bárt tanárparódiák, melyek szemmel láthatóan célba találtak és nagy sikert arattak. (A visszajelzésekből legalábbis ez derült ki.) Utána az osztályok megvendégelték tanáraikat, aztán végül mindenki elindult, hogy bulizzon egy hatalmasat. Ekkorra már zuhogott a reggel még csak szállingózó, majd egész nap kitartóan eső hó, ezzel még emlékeze-tesebbé téve az estét.

Azt nem mondhatni, hogy nem akadtak kisebb-nagyobb problémák a készülődésben (mentségünkre szolgáljon, hogy nem sűrűn kell az embernek szalagavatót szerveznie), ennek ellenére, azt hiszem, mégis minden tökéletesen alakult.

Kövecses Andrea (12. D)

A főszerkesztő jegyzete

Mikor a két forduló közt áll a levegő a teremben: abban van valami, amit úgy hívnak, verseny. Ott ül vagy harminc idegen diák, akikkel - erre a kínos, várakozással teli húsz percre - összezár a sors. Az elődöntő után már tudod, mit értél el, és azt is, hogy a továbbiakban hogyan kell teljesítened. De ott van az a húszpercnyi holt idő.

Végiggondolod, mi történt addig: bementél reggel a választott szövegeddel, meghallgattad a zsűri köszöntőjét, sorszámot húztál - a 24. kicsit sok! - végighallgattál másik huszonhárom előadást, és akkor végre kiállhattál, és felolvastad a Márai-részletet. Aztán jött az, ami most van. Hogy ülsz, és megpróbálsz minél értelmesebb arckifejezéssel magad elé nézni. Már tudod, hogy a zsűri előtt egy halom pontszám és jegyzet vagy, ilyenformán ismernek és tudják, mire számítsanak. De te is hallottál más versenyzőket: itt következik az esélylatolgatás. A kettes számú, az nem volt semmi. Viszont a tizenhatos beszédhibás. A versenybizottság nagyon tapsolt a hatosnak. Biztos befutó. Ez a verseny legkeményebb szakasza: a teljesítmény azzal mérhető, hogy mennyire adod át magad a lámpaláznak. Aki izgulós típus, abból ezek a várakozással töltött percek kihozzák a legrosszabbat, ha van elég ideje a saját szereplésén gondolkodni.

Új fejezet kezdődik. Ennek a karantén nevű, kicsi, levegőtlen szoba a színhelye. Ide már a kötelező szöveggel tesséklik be a versenyzőt, amihez felkészülési időt is kap. Kétszer átfutod a szöveget, közben pedig arra gondolsz, hogy ki vesz olyan könyvet, amiben ilyesmiről írnak. Persze az is eszedbe jut, hogy a magyartanárod szerint hogyan kell hozzálátni egy szöveg értő olvasásához. Először is elemezzük a... Aztán elveted az ötletet. A tejüveges ablak mögött mozogni kezdenek a feketeöltönyös foltok. Az egyik be is nyit, mondván, hogy "Következő!". Ekkor belépsz a legmegnyerőbb mosolyoddal, és eljátszod, hogy nem is izgulsz.

A felolvasásnak vége, a bíráló bizottság elvonul megbeszélni a végeredményt. Valamivel felszabadultabb a légkör az előbb olyan barátságatlanak tűnő váróteremben. Innentől már peregnek az események: a zsűri hívhatja a versenyzőket, elmondja az értékelés fontosabb szempontjait, levonja a konzekvenciát, díjakat oszt. A verseny idáig volt érdekes. A helyezések nem sokat számít. De a hatos számúnak nem véletlenül tapsoltak olyan nagyon.

- em -

Egy arc a Révaiból - Varga Tamás

Varga Tamás (Tompika) nevét nem nagyon lehet hallani a hangosban (vagy csak én nem figyeltem oda eléggé?). Az eredményeiről leggyakrabban szóbeszéd útján értesülünk. De vajon lehet-e hinni a pletykáknak? Én most úgy döntöttem, kiderítem az igazságot...

Szia! Akkor kezdjük, jó? Tehát milyen versenyeken indultál az idén?

Informatika OKTV-n alkalmazói és programozói kategóriában, fizika OKTV-n és a Szilárd Leó-fizikaversenyen.

Mit tudsz az eredményekről?

Az utóbbin sajnos nem sikerült továbbjutni, a fizika OKTV második fordulójának eredményére pedig még várni kell. Az informatika OKTV mindkét kategóriájában döntős vagyok.

Hogyan készülsz fel ezekre a versenyekre?

Varga Tamás (Tompika)

Általában a versenyt megelőző napon jól kipihenem magam. A fizikához olvastam szakirodalmat, illetve Somogyi Sándor tanár úr is segített a felkészülésben. Az informatikára nem igazán kellett készülnöm, mivel ez a hobbim.

Miért versenyzel? Hasznosak számodra ezek a versenyek?

Először is nincs vesztenivalóm, akkor miért ne tegyem? Másodszor sokat lehet tanulni belőlük, és nem árt, ha az ember tudja, hogy mennyit ér a tudása, hogy áll a többiekhez képest.

Ha éppen nem versenyzel, akkor mivel töltöd az időt?

Az első dolog, ami eszembe jutott az az, hogy alszom. Általában a szabadidőmben áramköröket tervezek és szerelek össze, kirándulok a családommal, és végül, de nem utolsó sorban (!!!) találkozom a barátnőmmel.

Van olyan dolog, ami még neked is nehézséget okoz? Aki ennyire reál beállítottságú, annak általában problémát okoz...

... a verselemzés. No igen, ezzel néha meg szoktam kínlódní. Szeretem a verseket, de talán túl földhözragadt a gondolkodásom.

Ha lenne egy kívánságod, mi lenne az?

Egy milliódollár és egy életre való brokkoli. Ne, ne! Ezt ne írd le! Nem tudom... Jó kérdés. Egy sikeres felvételit a BME-re el tudnék fogadni.

Még egy utolsó kérdés... Miért pont Tompika a beceneved?

Így sikeredett. Miért jobb lenne, ha, "Monitorfejűnek" hívnának?

Nos, most már mindannyian tudjuk az igazságot. Nincs szükség többet pletykákra... Ugye?

Szentkúti Katalin (12.F)

Különleges sportok

Új rovat indul az Iránytűben, melynek célja, hogy a kevésbé hírhedt sportokkal megismertessen benneteket. Hisz ki ne tudná, mi fán terem a foci? De azt már kevesen tudják, hogy milyen a kick-box, a karate vagy a dzsúdó. Ebben a számban a kick-boxról lesz szó.

A kick-box sport az 1970-es évek elején alakult ki, elsősorban az Egyesült Államokban és Nyugat-Európában. Létrehozóinak, pl. Mike Andersonnak az volt a célja, hogy ötvözzék a tradicionális küzdősportok (karate, kung-fu, tae-kwondo, mui-thai) mozgásanyagát. Ebből jött létre ez az ütés- és rúgástechnikákból álló, versenycentrikus sportág, melynek magyarországi alapítója Koncz János volt.

Sokszínűségét az is adja, hogy ötféle szabályrendszerben folynak a versenyek. Ezek a következők:

Semi-contact, ami vívás jellegű, és ahol inkább a gyorsaság, mint az erő a fontos.

Light contact. Itt már félerejű technikákkal küzdenek a versenyzők.

Full-contact: Ahogy a neve is mutatja, itt teljes erejű a küzdelem. (Mint például a boxban)

Low-kick: Ez annyiban tér el az előbbitől, hogy a combot is lehet támadni rúgásokkal.

WAKO Thai-box: Ez a legkeményebb válfaja a kick-boxnak, ugyanis itt már a térdvégcsúcsok is megengedettek.

Azt is csak kevesen tudják, hogy Pesuth Ritán kívül még számos más magyar sportoló is világbajnok kick-boxban, mint például Tóth István (IV. DAN-os mester), Aburkó Gábor, Dancsó Zoltán vagy Növényi Norbert.

Természetesen, aki nem akarja ilyen mélyen beleásni magát a sportágba, annak lehetősége van kipróbálni a fitness kick-boxot.

Remélem, sikerült felkeltenem az érdeklődésedet a sport iránt, amit én is már két éve üzök.

Vörös Zsófia 11. B

Újabb sikerek elé néz a Venus

Ülök a könyvtárban. Még tart a hatodik óra, így nincsenek sokan. Kedvemre böngészhetek az Interneten, épp egyik kedvenc együttesem, a Venus honlapjának (www.venusnet.hu) betöltését várom. A mellettem ülő srác ledöbben, mikor meglátja: "De a Venus megszűnt!". Elmesélem neki, hogy ugyan Zsuzsa kiállt a Venusból, de az eddigi vokáloslány, Kámán Andi ügyesen átvette a szerepét, és az együttes Andi, Stofi és Eto mellett két új taggal (Picure, Töpi) bővült. Már az új albumuk is megjelent. Megmutatom neki a honlapon is, de még mindig ő akar meggyőzni engem... Sokan nem tudják még, hogy a Venus újra él, de szeretném, ha ebből az interjúból néhányan megtudnátok!

'99-ben, első lemezetek (Egy új érzés) megjelenése után kerültetek be a köztudatba, de már előtte is együtt zenéltetek. Hogy állt össze a zenekar, honnan ismertétek egymást?

Stofi: Középiskolás zenekarként kezdtük 1990-ben (ekkor még csak önmagunk és a sulis szórakoztatására zenéltünk), majd egyetemi zenekarként folytattuk. A zenekar két alapító tagja, Eto és én is Szegeden jártunk egyetemre (én az orvosin kezdtem, ma jogot hallgatok, Eto pedig a JATE-n volt bölcsész). Ekkor még Lazy Bones néven futottunk, és már 1994-től felléptünk kisebb klubokban szerte az országban. A zenekar akkori felállása szerint én énekeltem és gitároztam, Eto basszusgitározott, és Mörisz dobolt. Mindig is nagy hangsúlyt fektettünk arra, hogy saját dalokkal törjünk babérokra, és ne mások tollával ékeskedjünk. Több tehetségkutató versenyt megnyertünk. 1996-ban megismertük Zsuzsát, aki éppen zenekart keresett, amiben megmutathatta volna a hangját. Meghallgattuk, és bevettük a csapatba. Ekkor csatlakozott Andi is, aki Zsuzsával karöltve a gimnáziumi évek alatt sokszor megmutatta, milyen jól tud énekelni. Országos klubozás indult, tehetségkutató fesztiválokön próbáltunk szerencsét, majd 1999-ben a BMG lemezkiadó szerződést ajánlott nekünk.

Már ekkor is hatan voltatok, de sokan úgy tudták, hogy a Venus csak Varga Zsuzsa. Miért?

Eto: Az első nagylemez megjelenése idején nem volt egyszerű zenekarként betörni a poppiacra, hisz' ez akkor nem nagyon volt "divatos" dolog. A lemezkiadó így azt a feltételt szabta, hogy a zenekar csak három arccal képviselheti magát: Zsuzsával, és a két szerzővel: Stofival és Mörisszel. Mindenütt a három arc jelent meg, majd egy idő után - mikor már bátran újtjára engedték frontemberünket - Zsuzsa képviselte a zenekart a riportok során. A médiumok sokszor nem tudnak "helyet" biztosítani a teljes zenekarnak, és a hatból csak egy, max. két embert tudnak meghívni a stúdiójukba. A riportok rövidsége miatt általában nincs is arra idő, hogy mindenki megszólalhasson.

Év végén két "Az év felfedezettje"-díjjal gazdagodtatok, Zsuzsa pedig az év énekesnője lett. Andi, soha nem voltál féltékeny rá (akár csak egy picit is), hogy minden babért ő arat le, míg Te hátul vokálozol?

Andi: Soha nem féltékenykedtem, megtaláltam a helyem a zenekarban, és az akkori posztomon próbáltam a legjobbat nyújtani. Az élő koncertek során a taps a zenekarnak jár, a díjak többsége a zenekarnak jár, és ez bőven elég volt ahhoz, hogy úgy érezzem, a munkámnak van jutalma. Egyébként - csak úgy halkan

megjegyzem - koncertek után nagyon sokszor jöttek oda hozzám emberek, akik tájékoztattak afelől, hogy szerintük nekem sokkal jobb hangom van, mint Zsuzsának, és hogy álljak egy kicsit előrébb!...hi-hi-hi

A lemez megjelenését turné követte. Nem volt unalmas folyton ugyanazzal az öt emberrel lenni?

Stofi: A mi zenekarunk baráti társaságból alakult, így a turnékat inkább egyfajta "kirándulásnak" fogtuk fel: a turnébuszban ment a hülyéskedés, poénkodás, mindig nagyon jól éreztük magunkat így együtt. Természetesen a nagy hajtásban, amikor egy kicsit ingerlékenyebb az ember, akadnak kisebb összezőrdülések, de ezek soha nem voltak komolyak.

Nemsokára megjelent a második albumotok (A világ közepén), mely már kicsit más, mint az első, de ha lehet, még nagyobb sikert aratott. Már nem hahnibulikkal próbáltatok ismertté tenni magatokat, nem Zsuzsa meztelen képét tettétek a borítóra, sőt próbáltatok elkerülni a pletykákat. Ehelyett csak a zenére helyeztétek a hangsúlyt. Sokat változott, érett a stílusotok?

Eto: Úgy éreztük akkor, hogy a második anyagunk jóval profibb lett, mint az első, hisz' ezt már profi hangstúdióban tudtuk rögzíteni, profi körülmények között. Azonban a dalok közül egy sem lett átütő sikerű. A dalok szövege Zsuzsa akkori lelkiállapotát tükrözte, és nem éppen vidámra, könnyen megjegyezhetőre sikerültek, nem volt egy "Élem az életem" vagy "Kockahas" vagy "Régi nyár" sem a lemezen. Mi úgy érezzük, ez a lemez alulmaradt az elsőhöz képest slágeresség szempontjából, viszont megszólalásában, zenei kifinomultságában valóban jobban sikerült.

Számaitok az együttes melyik tagjának az ízlését tükrözték leginkább? Összhangban voltatok?

Stofi: Az első lemez dalait a próbahelyen raktuk össze, közös munkával. Mörisz és én vittük a dalötleteket egy szál gitáron, majd a többiek hozzárakták a maguk elképzeléseit. Teljes volt az összhang. A második lemeznél már nem volt ilyen egyszerű a dolog, mert időközben a fele zenekar Pestre költözött, fele Kecskeméten maradt, nem volt még próbahelyünk, és nem volt időnk sem a sok-sok fellépés miatt, hogy közösen hozzuk össze a dalok végső formáját. A stúdióban alakult ki a dalok többsége, talán ezért lettek egy kicsit "lelketlenek". Az új, "Kezdjük újra!" című lemezünk nagy előnye, hogy a dalok egytől-egyig a próbahelyen születtek, és álltak össze végső formájukba. Nem volt komoly szándékunk a dalokkal, nem a "mindennek és mindenkinek megfelelni akarás" járt a fejünkben, egyszerűen csak örömmel éltünk, és ennek az eredménye ez a nagyon vidám, lendületes, és pozitív lemezanyag.

2002 nyarán felröppent a hír, majd egyre bizonyosabbá vált, hogy Zsuzsa szólóban folytatja, úgy tűnt, a Venus feloszlik. Mi volt az első gondolatotok, amikor Zsuzsa elmesélte terveit? Gondoltatok ekkor a folytatásra? Eszetekbe jutott, hogy Te legyél az új énekesnő?

Andi: Amikor Zsuzsából végre sikerült kihúznunk a választ arra, hogy miért is viselkedik velünk annyira negatívan, teljesen megdöbbsentünk! Nem értettük, miért akar véget vetni egyik pillanatról a másikra egy sikeres produkciónak! (Erre a mai napig nem kaptunk egyébként választ, csak a sajtóból és a médiából értesülünk bizonyos dolgokról, amit szintén nem tudunk megfejtetni, mert mindig mást nyilatkozik.) Annyit dolgoztunk, hogy idáig eljussunk, és ő úgy döntött, a közösen felépített homokvárunkat egy kézmozdulattal ledönti. Nem volt szép tőle, de mi elfogadtuk a döntését, hisz' nem lehet kényszeríteni az embert, ha egyszer már nem akarja. Tudat alatt mindenki elkezdett gondolkodni, hogyan tovább.

A tagok többsége mással is foglalkozott, így nem kerültünk közvetlenül az utcára: Stofi és én a Zanzibar zenekart menedzseljük, Eto egy produkciós irodának dolgozott, Mamó meg profi dobosként megtalálta a jövőbeli pénzkereseti lehetőségeket. A folytatás nem merült fel bennünk, egyszerűen úgy éreztük, nincs erőnk előlről elkezdni mindent, mert nekünk igenis előlről kell kezdeni! A Venus sikereit ezüsttálcán nyújtottuk át Zsuzsának, nem sajnáltuk tőle, belülről úgyis mindenki tudta, hogy ezek KÖZÖS sikerek. Azonban a közös eredményeket zsebre vágta, és lelépett velük. Ezek után nem nehéz kitalálni, mit éreztünk.

Ha jól tudom, először nem akartad elvállalni ezt a szerepet. Miért?

Andi: Nagyon nehéz döntés volt, mert tudtam, hogy eleinte mindenki Zsuzsával fog hasonlítani, és lehet, hogy sok negatív kritika is fog érni. Nagyon érzékeny ember vagyok, és nem tudom a nemkívánatos dolgokat olyan jól lepörgetni magamról, mint egyesek. Azért hezitáltam, hogy lelkileg túl fogok-e tudni lépni az esetlegesen felmerülő akadályokon.

Végül mégis belementél, hogy Te legyél a Venus frontembere. Ki vett rá erre? Sokat kellett győzködni?

Andi: Amikor felröppent a hír, hogy Zsuzsa távozik a zenekarból, a törzsrajongói gárdánk - akikkel én tartottam a kapcsolatot egyedül - nagyon nagy erővel biztatott bennünket, hogy ne hagyjuk abba, hiszen ők tudták a legjobban, hogy a Venus nem Zsuzsával egyenlő, hanem egy csapat, aminek nem szabad feladnia olyan könnyen. Mindenki arra biztatott, lépjek én előre, és készen van az új zenekar. Eleinte kedves bóknak fogtam fel, később kezdtünk elgondolkozni rajta: héééé, álljon meg a menet, ez tényleg egy zenekar volt, nem pedig egy lány és a zenekara, mért ne folytathatnánk, és mért ne Venus néven, hiszen az mi vagyunk, a maradék.... A barátok és zenésztársak is biztattak bennünket, amikor meghallgatták a készülő dalokat, azt mondták, ezeknek nem szabad a fiókban maradniuk! És mikor egyre jobban kezdtem belefolyni a dalírásba (eleinte ének dallamok, majd szövegek, később dalötletek írásával), egy idő után feltettem magamnak a kérdést: "Andi, jól esne neked, ha az általad megírt dalokat és szövegeket egy másik lány, egy idegen énekelné el, és aratná le helyetted a babérokat, majd lelépne a sikerekkel a zsebében?!? Na neem!!! Ezt nem hagyhatom!!!"

Egyre többet hallhattunk Rólatok, újraindult a Venus Web, és október végén megjelent Kezdjük újra címmel a harmadik nagylemezetek, melyen már Te énekelsz és vokálozol. Féltek a fogadtatástól? Mire számítottatok?

Andi: Nagyon kíváncsian várjuk a fogadtatást. Még nagyon az elején vagyunk, de annyit már elmondhatunk: az első maxi dalunkat a vidéki rádiók kiemelten játsszák, és a dalhoz készült videoklip is kiemelt helyet kapott a magyar zenecsatornán. A koncerteken a visszajelzések nagyon pozitívak. A régi dalokat természetesen ugyanúgy játsszuk a koncerteken, ezek a dalok is a fiúk szerzeményei, és a közönség szereti őket, hát miért ne? Amikor felcsendülnek a régi dalok, a közönség velünk éneklőket, és nem törődik azzal, hogy ki énekel a színpadon, átadják magukat a régi érzéseiknek. A koncerteken az új dalaink mindegyikét előadjuk, és a közönség reakciói nagyon-nagyon pozitívak! Reméljük, hogy hamarosan az egész ország fülébe eljut: A Venus újra él!

A világ közepén-nél sokkal rockosabb, mégis kevésbé lázadó. Ez vagy Te?

Andi: Igen, a dalaink lendületesen fiatalosak, rockosak, szerelmesek, helyenként pozitív életfelfogásra buzdítanak. A szövegeim erről szólnak, ez vagyok én!

Az új számok közül először a Mire jó?-hoz készítettetek klipet. Milyen volt a forgatás így, hogy már Te voltál a középpontban?

Andi: Nagyon élveztem! Melyik lány ne élvezné azt, amikor minden körülötte forog, gyönyörű sminkeket kap, szép ruhákba öltözhet, és mindenki arra törekszik körülötte, hogy azon a napon ő legyen a legszebb és legjobb! Már nagyon várom a következő forgatást!!!

Melyik dal lesz ez?

Andi: A harmadik nagylemezünk címadó dala, a Kezdjük újra. Néhány héten belül leforgatjuk a klipet.

Nehéz volt az első koncerteken megszokni, hogy elől állsz?

Andi: Furcsa volt, de az első koncerten annyira kába voltam a rémülettől, hogy nem is igazán emlékszem rá!

Jöttök mostanában Győrbe vagy a környékére?

Venus: Fix koncert dátumokat még nem tudunk mondani, de a honlapunkon (www.venusnet.hu) mindig megtalálhatók a fellépéseink időpontjai. Győrben augusztus 7-én lépünk fel a Danubius Karavánon.

Mi az álmod, amit szeretnél elérni?

Andi: Szeretném, ha sokan meghallgatnák az új lemezünket, mert - nagyképűség nélkül állítom - értéket hordoz magában. Szeretném, ha az emberek túllépnének a múlton, és csak a jövőre koncentrálnának. Szeretnék még több lemezt, legalább addig, amíg van mondanivalóm. Szeretnék az embereknek örömet szerezni a dalainkkal, a koncertjeinkkel.

Remélem, hogy mindez teljesülni fog, én igazán drukkolok! Nagyon sok sikert kívánok Nektek!

Nagy Barbara (11.C)

Mi az a Star Trek?

- kérdezik általában az emberek, ha - rajongótól elvárható módon - elkezdek beszélni róla. Azok többsége, akik nem ismerik, azt gondolja, hogy a Trektől váltam olyanná, amilyen vagyok, és ettől megijed. Egy biztos: senki nem közömbös a Star Treket illetően.

Egy olyan sorozat- és filmciklusról van szó, amely 1966-ban indult útjára Amerikából, és érthetően, de izgalmasan és részletesen mutatja be a 23-24. század atmoszféráját és fontosabb eseményeit. Minthogy atyja, Gene Roddenberry földi volt, kissé terracentrikusnak és idealizáltnak tűnhet, de más kultúrák, civilizációk szempontjaira is nyitott, és objektivitásra törekszik. Bemutatja a békés együttműködést, amely a Bolygók Egyesült Föderációján belül található meg, ugyanakkor a Dominion félelemből fakadó agresszivitását és hódító stratégiáját, valamint a klingonok merev hagyományoktól irányított életét is, és még sok más alternatívát a társadalmi berendezkedésre. A Star Trek számos erkölcsi kérdést is górcső alá vesz, így az élet fogalmát, jelentőségét, a kultúrák sűrűlódásait. De ne egy tanulmányyszerű, száraz alkotásra gondoljunk, mert mindezt természetes, sokszor vidám hangvétellel teszi, emiatt minden korosztálynak ajánlott.

Sokan úgy vélik, Roddenberry csak kitalálta az egészet, és társai is csak egy fiktív történetet szövegetnek tovább. Ezt én egyedül sem megerősíteni, sem cáfolni - egyelőre - nem tudom. De érzem, nem vert át minket senki, hiszen magam is azért kezdtem el nézni a Star Treket, hogy otthon érezzem magam, annak ellenére, hogy itt, a Földön élek.

Tehát mi is a Trek lényege? Egyrészt bemutatja a 23-24. századot mint történelmi kort, rávilágít társadalmi igazságokra, másrészt mindezt szórakoztatóan teszi. Mindenki - tekintet nélkül nemre, fajra vagy beállítottságra - megtalálhatja benne a helyét, és ha kedvet érez rá, kutatási területét is.

-- Slytherin ==

(Bertalan Lilla)

Mozaikok (Búcsúzik a 12.A)

Nehéz szerep az, amelyet most magamra vállaltam. Négy révais év után összeszedni mindazt, ami megesett velünk, amit átéltünk. Ilyenkor, amikor már ott villognak előttünk a nagy, piros betűs feliratok: érettségi, felvételi, felsőbb statisztikai rubrikák.

Tudom, kedves révais kisdíák, hidegen szemléled e sorokat, legyintesz egyet ("oh, messze van az még!") idegen tőled az ilyenfajta visszaemlékezés. Közhelynek tűnik, s talán elcsépett is, de szinte észre sem vettük, hogy a kémiadolgozatok előtti rettegések, a magyarfeleléseket megelőző remegések, a görbe esték a Balatonon, a választási kampányok, a Révai-napok és a ballagások hogyan váltak a múlt részévé, egy színes masszát alkotva.

Fel-felderengenek az emlékek, ahogy a fiókomban összegyűlt "kacatjaim" között keresgetek. "Értesítjük, hogy felvételt nyert az angol-német speciális osztályba." "A gólyatábor helye: Balatonfűzfő (Tobruk) Rákóczi utca." Egy töripuska (több példányban) Olivértől, négyes betűméretben, az összes Árpád-házi királlyal. Portaügyeletes névsor. Iskolaorvosi papír, hogy kérnek öt lányt ellenőrzésre a harmadik órában. Választási újságok. Amigós szórólap ("tequila, kaktusz, chilis bab, Amigo tudja, mire harapsz!") Az első matematika-számonkérés (piros tollal bekeretezett javaslat olvasható a tetején: FELZÁRKÓZTATÓ!) Csebere, 71-es

számú út, Balatonalmádi buszjegy. Egy nyitva-zárva tábla Eszti jóvoltából az almádi Restiből. Alibis teabónok. Zöldfa ebédjegyek. Magyar házi dolgozat a zsarnokságról, duplaoldalas rózsaszín kommentárral. Fényképek, gólyatáboros vetélkedő, iszappakolás a strandon, vízibiciklizés Szombathelyen, buli a pécsi Hard Rockban, küzdelem a pécsi tévétoronynál, elveszett barlangászok az ősemlék-barlangnál, életképek (házimásolás a tábláról, feleltetések, tesióltöző). És a hangok, hangulatok, illatok, színek... A rekedt hangszóró órák végén, a fülsüketítő csengőszó... Az "esküszöm, tanulok a következő tételórára, ha most nem húznak ki" érzés. A mosoly az arcodon, ha négyzetszám van a gyökjel alatt. Vagy a tanárok könnyes szemének látványa egy-egy közösen összeállított karácsonyi műsor után. De tudod azt is, hogy milyen érzés, ha a táblatörlés után a krétapor csiklandozza az orrod; vagy a kémia előadók felől áradó orrfacsaró vegyszerszag. A manzárdhoz vezető lépcsősor szüette fokainak nyikorgása, vagy a gépteremben egyszerre elinduló ventilátorok zaja. És amikor reggel megküzdesz az ajtóval? Te is hasra szoktál esni a felgyűrődött lábtörlőben? Téged is megcsap a friss melegszendvics illata? Átküzdöd magad az épületen, a börtön felőli szárnynál vakít a napfény. Neked is feltűnt már a döglött galamb a párkányon?

Kirázott a hideg. Mennyi apró dolog. Kicsi mozaikok, melyek mind-mind a Révai jelentik nekem. Elmúlt. Májusban, júniusban az utolsó színes darabkák is a helyükre kerülnek. Kinek piros, kinek fekete lesz a maga kis cserépdarabja. Ezzel búcsúzunk. A sok apró emlék birtokában, kicsit elérzékenyülve továbblépünk.

Még van egy kis időnk. Megállunk az ajtóban. Sálígazgatás, hogy az erős szélben is látszódjon a szalagunk. Büszkén lessük az emberek tekintetét, akik meglátják a Révai-emblémát szívünk felett. Ilyenkor mindig elmosolyodunk. Aztán hamar elkomorodik az arcunk, ha eszünkbe jut, pár hét, és itt kell hagynunk ezt a csengőszóra összehúzó és kitáguló közösséget. Ilyenkor sírunk vissza minden ellógott napot, minden felmentéses testnevelésórát... De talán ezek is a "kép" részeit alkotják...

Kiss Veronika (12.A)

Már megint... ballag egy 12.B

"4 év után"... "könnyes búcsúval"... "nehéz szívvel"- ilyen és hasonló közhelyek környékeznek, vegyes érzelmek -várakozás és önmarasztalás, jövőbe néző büszkeség, és egy csipetnyi önsajnálattal-, mikor arra gondolok, hogy már csak bő két hónapig vagyunk révaisok. Ám jobb lenne talán mégis így kezdeni -illetve végezni-: ami elindult, megy tovább, a törtetés és törekvés örök műsora, melyben csak a díszletek és a helyszínek változnak, na meg a társaink.

Érdekes, hogy az emlékek már most megrohannak: a szigorúan alkoholmentes osztálykirándulások, a Borga(ni)zmus örülete, a reggeli fejek az első óra előtt, melyek a témazárók előszelében megteltek a háborús veteránok elgyötört ábrázatának ráncaival, meg persze félelmével... meg a hétköznapok apró diadalai, mikor a "Nagy Fehér Szakáll" órájáról visszatértek végre fellélegeztek, és szinte hallani lehetett, amint lelkük békésen elnyújtózik a semmittevésben, bizonyos "kevésbé fontos órák" előtti szünetekben. Fülembe csengenek még bizonyos hangok is, melyek néha hirtelen, egyes emberek eltéveszthetetlen ismertetőjegyeiként hasítottak át az osztály légtérén, szemérmetlenül, és megmásíthatatlanul... később mindez poénszámba ment, lám, az ifjúság örök fegyvere nem vallott szégyent. Gyalókai tanárnő anyáskodó noszogatásai, hogy "ugyammá hozzátok az igazolásokat", meg a mindennapi, mégis oly jelentős búcsúzkodás a sulis előtt felizzó cigaretták mítoszi füstjében. A lyukasórak könyvtári, illetve Alibi-magánya, a tesiórákon a "társadalmi munkák", a (sárga és kék)kigyózó sorok az énekerem meg a büfé előtt.

Ha belegondolok, mindez megy is tovább, s talán nem is egészen nélkülünk (főleg ha "nem várt fordulatokkal" szembesülünk az érettségivel), hisz nem tűnünk el nyomtalanul: komollyá, szinte makulátlanná retusált arcunkkal figyeljük az örökké hömpölygő tömeget a Nagymúltú szellemet körbeálló fehér falak egyikéről... úgyhogy csak semmi sírás!

Farkas Ádám (12.B)

Az üveghegyen innen

A tavaly év végén kiadott révais antológia az ellentmondás: a diákok között alig fogyott belőle, míg elballagott ismerőseimnél kézzől kézre jár - az én antológiám. Most tehát leírom, hogyan mutatnám be ez a kiadványt, ha rendelkeznék vele.

A Révait számos eltérő érdeklődésű diák látogatja. A biológus-, fizikus-, kémikus- és matematikus-jelöltek közt azonban akadnak képviselői a művészeteknek is; erre bizonyíték a tavaly még működő irodalmi önképzőkör.

Ambiciózus fiatalok azonban másutt is akadnak, és nekik hála született meg az elmúlt tanév végén a Diákantológia. Akkor alig kapott publicitást, és csak hallomásból lehetett értesülni a létezéséről. Ezt a mulasztást pótolva álljanak itt az alábbi sorok:

Volt valamelyest rálátásom az antológia elkészülésének folyamatára, mert nem egy barátom vagy ismerősöm versei kerültek be a kiadványba. (A versek leadásának határidejét ők sem mindig vették figyelembe.) De nézzük, mi is ez a könyv? Vékony, A5-ös méretű kiadás, az elején fekete-fehér grafika. Baloldalt felfelé futó, sötét betűk: Diákantológia. Belelapozva fényes papírra nyomtatva ott sorakoznak a versek, mindegyik új oldalt kapott. Szerzőik neve az oldal szélén. A középső oldalakon grafikák, emberi arcok és néhány különös alak. Hátrébb novella is akad. Kapott helyt írás szerelemről, békéről, természetről, de meddő próbálkozás összefoglalni, hiszen a témák nagyon szerteágazóak, vagy éppen egymásba mosódnak. Ahányszor a kezembe került, mindig rádöbentem, hogy néhány embert mennyire nem jól ítélt meg, hogy mennyivel többek ők valójában annál, amit látni hagynak önmagukból.

Kedves könyv ez az antológia, nekem nagyon sok régi emléket juttat eszembe. Segít felidézni azokat az embereket, akik fontosak számomra, de már nem találkozunk minden nap a folyosón. Van néhány név, amit most leírhatnék, de közel sem az egész névsor, és én senkit sem szeretnék megbántani. Versekről írni pedig olyan, mintha szerelmet vallana az ember mindenki előtt. Inkább hagyom, hogy a sorok magukért beszéljenek.

- em -

(A könyv továbbra is megvásárolható a gazdaságiban. Ára majdnem eléri másfél doboz cigarettáét...)

XXXXVII. Szonett

Elnézlek, s nem lázad -mint a nagykönyv írja-
a vérem... csak ez az édes nyugalom
kering bennem, s olykor melegít, de néha
fáj ott mélyen a zsigerekben tudnom,

Hogy bűnünk közös, csak két testre hasad,
S hogy e nappalok feszített gátjain
Mégsem érjük el egymást, csak
a titkos éjjelek titkoltabb útjain,

S hogy e magányból serkent alázattal,
Meg gyengéd gyilokra élezett szavakkal
Nem érhetlek el téged...

Mert vértként csavarod alakod köré,
E szelíd nyugalom, s a vad világ közé
E titokzatos idegenséget.

Farkas Ádám (12.B)

Nézőpont kérdése

A világ ugyanazt a boldogságot árasztotta magából, amit mindig, de ezen a napon valahogy még intenzívebben - lehet, hogy a verőfényes tavaszi napsütés hatására tűnt csak egy kicsit különlegesnek. A legtöbben észre sem vették, csak élvezték az élet nyújtotta ezernyi örömet. Élvezték, hiszen megvolt rá minden okuk, Éotái városa egy csodálatos hely volt.

Talán csak egyvalaki tűnt szomorúnak az környéken, az agg, halálos ágyán fekvő Ouáighu. Nem mintha nem lett volna hosszú és szép élete neki is, csak ő tudta, hogy mi vár rá, és mi tagadás, ez aggasztotta. Nem is magától a haláltól félt - azt egy csodálatos és természetes dolognak tartották a helybéliek -, mégcsak annak kézzel fogható közelsége sem rémítette meg, csupán mély hite révén tudatosult agyában egy "tan", amiben ő megrögzöten hitt. "A rossz elnyeri méltó büntetését."

Ouáighu fiatal korában elkövetett egy végzetes hibát, ami egy társa életébe került. Tudta ezt mindenki róla, de nem törődtek vele, mert hitték, hogy eleget fog bűnhődni érte halála után.

Ouáighu félt. Érezte, hogy közeleg a vég. Nem volt senki most sem, senki sem fogta a kezét a halálos ágyán. Mindig is érezte, hogy megtartják a kellő távolságot tőle. Tudta, miért, és inkább kerülte a többi, boldog embert. Sokszor gondolkodott azon, hogy mi lett volna, ha akkor nem úgy cselekszik. Nem áltatta magát, tudta, hogyha akkor nem azt a döntést hozza, ő is élhette volna boldog életét a többiekkel együtt. Talán jobb lett volna úgy...

Felköhögött. Fejét az elsötétített ablak felé fordította, lassan, minden erejét a mozdulatba fektetve. A sötétítőfüggöny mögött csak sejteni lehetett a délutáni nap kékeszöld színben fürdő színjátékát. Hallotta, vagy legalábbis hallani vélte, ahogy a fák leveleivel játszott a szél. Egy utolsó, mély levegőt vett, és arra a lányra gondolt, aki miatta halt meg, s akit egykor szeretett. Lecsukódtak a szemei.

Az utcán gyerekkacaj hallatszott, Éotái lakói pedig élvezték tovább az életet. Eggyel kevesebben.

Az események hirtelen olyan iramban zajlottak le körülötte, hogy töredéküket is képtelen volt felfogni. Érezte a valóságot, értett mindent, tisztában volt az egyetemes tudással, pillanatokig azt hitte ő egy más, sokkal régebben élő személy - talán nő, talán nem is ember. Sőt, mintha mindkettő egyszerre lett volna. És még talán ezernyi... Egy röpke pillanatig zuhant az időben és megdőbült lába alatt a tér. Egyszerre létezett mindig és mindenhol. Elvakították a kitágult dimenziók. Egyszerre érzékelte az atomi és a galaxisok közti távolságot. Megjelent tudatában az Idő, a maga teljes egészében ...asztán üresség zúdult rá, mely most még nagyobb kontraszttal bírt. Szinte fájt neki. Minden átmenet nélkül érzések robbantak elméjébe, ő pedig nem birkózott meg velük. Nyomás, hangok és fájdalom mindenhol. Tudta, hogy mozgásban van. Lassan rájött, hogy szorítást érez. Tudta, hogy ez a pokol.

Sohasem hitte volna, hogy így meg kell lakolnia, de már nem is tudta igazából, miért, a gondolat csak egy felvillanásnyi ideig férközött a fejébe. Egy véletlen inger, és fény zúdult rá. Színek, életteli, de életlen, mozgó, kavargó fényorkánja. A szorítás végigvonult testén egy erős, éles hang kíséretében. Nem bírta tovább, küzdeni akart, ki akart törni. Erejét összeszedve elordította magát, de csak még nagyobb fájdalmat okozott neki a tüdejét megtöltő levegő. Nem tudta már, kicsoda, elméje teljesen kiürült.

- Fiú! - szólalt meg az orvos, de egy kellemetlen érzés kerítette hatalmába. Elynomta magában, és arra gondolt, hogy talán az újszülöttnak jobb élet jut, mint neki, és az újdonsült anyát nézve elmerült a saját gondjaiban.

GK